

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.172 van 24 juni 2011
in de zaak A. 187.005/X-13.659.**

In zake : de stad ROESELARE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Alain Coppens
 kantoor houdend te 8800 ROESELARE
 Westlaan 358
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
 regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Yves François
 kantoor houdend te 8790 WAREGEM
 Eertbruggestraat 10
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

 de b.v.b.a. INTER CARS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marc Doutreluingne
 kantoor houdend te 8500 KORTRIJK
 Hendrik Consciencestraat 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 februari 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 11 december 2007 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening waarbij het beroep ingesteld door het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare wordt verworpen en waarbij wordt vastgesteld dat de beslissing van 10 mei 2007 van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende afgifte aan de b.v.b.a. Inter Cars van de vergunning voor het wijzigen van de voorgevel van de

loods, het plaatsen van een reclamebord en het aanleggen van 2020 m² betonverharding op een perceel gelegen te Roeselare, Izegemsestraat, kadastraal bekend sectie A, nrs. 401/s en 401/t haar rechtskracht herneemt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 18 februari 2010. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 mei 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kaat Decock, die loco advocaat Alain Coppens verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Yves François, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bart Vandeveld, die loco advocaat Marc Doutreluingne verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 8 november 2006 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het wijzigen van de voorgevel van de loods, het plaatsen van een reclamebord en het aanleggen van 2020 m² betonverharding op een perceel gelegen aan de Izegemsestraat 135 te Roeselare, kadastraal bekend sectie A, nrs. 401/s en 401/t.

4. Op 12 februari 2007 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare de gevraagde stedenbouwkundige vergunning.

5. Op 10 mei 2007 willicht de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen het administratief beroep van de tussenkomende partij ingesteld tegen de weigeringsbeslissing gedeeltelijk in en verleent de gevraagde vergunning onder voorwaarden.

6. Bij het bestreden besluit van 11 december 2007 verklaart de bevoegde Vlaamse minister het beroep van de verzoekende partij ingesteld tegen de beslissing van 10 mei 2007 van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen niet-ontvankelijk, vermits “een substantiële procedurevereiste niet werd nageleefd”.

Het bestreden besluit luidt als volgt:

“Overwegende dat de betekening van de beslissing van de deputatie gebeurde op 11 mei 2007; dat rekening houdend met het arrest (...) van de Raad van State (...), de termijn waarin beroep kan worden ingesteld, een aanvang neemt op de dag volgend op deze dat de beslissing is ontvangen; dat in casu is gebleken dat de beslissing van de bestendige deputatie aangetekend werd verzonden op 11 mei 2007; dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar (en dus ook het gemeentebestuur) deze beslissing heeft ontvangen op 14 mei 2007; dat de bovengenoemde termijn

van 30 dagen aldus ingang vond op 15 mei 2007 en liep tot en met 13 juni 2007; dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat het beroep van het college van burgemeester en schepenen bij aangetekend schrijven met poststempel van 13 juni 2007 werd ingesteld; dat aldus duidelijk naar voren komt dat bovengenoemde termijn van 30 dagen reeds was verstreken, gezien de brief pas op 14 juni 2007 werd ontvangen door de betrokken partijen; dat zodoende een substantiële procedurevereiste niet werd nageleefd; dat volgens de constante rechtspraak van de Raad van State de niet-naleving van deze substantiële vereiste de niet-ontvankelijkheid van het ingestelde beroep tot gevolg heeft”.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

7. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 53, § 2, eerste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna: het gecoördineerde decreet).

De verzoekende partij bekritiseert de interpretatie die de verwerende partij in het bestreden besluit geeft aan het werkwoord “ter kennis brengen”, aangezien die interpretatie verder gaat dan wat in de aangevoerde bepaling wordt voorgeschreven. Ze leidt er immers toe dat aan het werkwoord “ter kennis brengen” een dubbele betekenis wordt gegeven, aangezien het beroep volgens die interpretatie binnen dertig dagen bij de Vlaamse regering moet worden ingediend, terwijl het beroep eveneens binnen dertig dagen aan de aanvrager van de bestreden vergunning ter kennis moet worden gebracht. Dit onderscheid wordt in de aangevoerde bepaling niet gemaakt. Het ter kennis brengen betreft enkel het opsturen met een aangetekende brief. In zoverre de omzendbrief RO/2003/1 waarop de verwerende partij zich te dezen steunt en waarin een gelijkaardige interpretatie aan het werkwoord “ter kennis brengen” wordt gegeven een bindend karakter heeft, moet hij buiten beschouwing worden gelaten. De redenering van de verwerende partij in het bestreden besluit leidt bovendien tot arbitraire toestanden. Zo kan een gemeentebestuur volgens die redenering, in tegenstelling tot de burger, de beroepstermijn van dertig dagen niet volledig uitputten, maar moet het het beroep enkele dagen op voorhand

overmaken aan de Vlaamse regering en aan de aanvrager, aangezien de datum van kennisgeving steeds exact kan worden bepaald, dit in tegenstelling tot de datum van ontvangst.

8. De tussenkomende partij betoogt in het verzoekschrift tot tussenkomst dat de aanvrager binnen de beroepstermijn kennis moet krijgen van het beroep en dat de brief waarin het beroep wordt meegedeeld derhalve binnen die termijn moet worden ontvangen. Ook in de omzendbrief RO/2003/1 wordt bepaald dat de vergunninghouder van het hoger beroep in kennis moet zijn gesteld vooraleer de termijn waarbinnen beroep kan worden ingesteld is verstreken. De tussenkomende partij heeft de kennisgeving van het beroep evenwel buiten de beroepstermijn ontvangen, zodat het administratief beroep van de verzoekende partij terecht onontvankelijk werd verklaard. Verder betwist de tussenkomende partij dat de voormelde omzendbrief voorwaarden toevoegt aan de geschonden geachte bepaling, aangezien uit die bepaling niet blijkt dat ermee kan worden volstaan dat de beroepsakte binnen de termijn wordt verzonden, zonder dat de akte binnen die termijn eveneens ontvangen moet zijn.

9. De verwerende partij stelt dat de aanvrager binnen de beroepstermijn kennis moet krijgen van het beroep met alle bijbehorende stukken en dat het niet voldoende is dat “de brief binnen de termijn verstuurd werd”, doch dat hij binnen die termijn door de aanvrager ontvangen moet zijn. Ook in de omzendbrief RO/2003/1 wordt bepaald dat de vergunninghouder van het beroep in kennis moet zijn gesteld voor de termijn waarbinnen beroep kan worden ingesteld is verstreken en dat de aanvrager het beroep in zijn brievenbus moet ontvangen binnen dertig dagen. Te dezen werd de tussenkomende partij weliswaar met een aangetekende brief van 13 juni 2007 in kennis gesteld van het beroep, maar die kennisgeving werd pas op 14 juni 2007 en dus buiten de beroepstermijn door haar ontvangen. Verder betoogt de verwerende partij dat de bestreden beslissing niet is gesteund op de omzendbrief RO/2003/1, maar uitsluitend op het gecoördineerde decreet. Overigens betreft de betrokken omzendbrief een loutere verduidelijking en geenszins een besluit of verordening, zodat artikel 159 van de Grondwet dan ook niet van toepassing is. Voorts betwist

de verwerende partij dat er arbitraire toestanden bestaan. Zowel de datum van verzending als de datum van ontvangst kan worden achterhaald, aangezien een aangetekende zending steeds daags na de afgifte ervan op het postkantoor bij de bestemming aankomt. In elk geval kan de overheid precies weten wanneer een zending ontvangen zou moeten zijn. De datum van effectieve kennisname is irrelevant.

10. In de memorie van wederantwoord argumenteert de verzoekende partij dat de termijnstelling een dubbele doelstelling nastreeft. Enerzijds moet de begunstigde van de beslissing binnen een redelijke tijdspanne de zekerheid hebben dat de betrokken beslissing niet meer kan worden aangevochten. Anderzijds moet de instantie die gerechtigd is beroep aan te tekenen voldoende tijd hebben om te beslissen over de wenselijkheid van een beroep en om gebeurlijk een verzoekschrift te redigeren. De interpretatie van de verwerende partij holt de beroepstermijn uit, aangezien de aanvrager volgens die redenering op de “dies ad quem” reeds in het bezit moet zijn van de beroepsakte, vermits de kennisgeving aan de aanvrager en aan de Vlaamse regering tezelfdertijd moet gebeuren. Bovendien moet de kennisgeving aan de aanvrager een afschrift van het beroepschrift bevatten. Indien de begunstigde van de vergunning op de dertigste dag van de beroepstermijn al op de hoogte moet zijn van het afschrift van de beroepsakte en van de datum waarop het beroep werd ingesteld, kan de verzoekende partij geen nuttig en rechtsgeldig beroep meer instellen op de dertigste dag van de beroepstermijn. Dit strijdt met de bedoeling van de decreetgever. Overigens is de termijn van dertig dagen om beroep aan te tekenen ingeschreven in een decretale bepaling die “gezien de hiërarchie van de rechtsnormen en de rechtszekerheid, voorrang heeft”. Verder volstaat een aangetekende brief om het beroep ter kennis te brengen van de aanvrager en van de beroepsinstantie, waarbij “ter kennis brengen” niet inhoudt dat de beslissing ontvangen moet zijn. Voorts worden in de aangevoerde bepaling twee periodes onderscheiden waarin de vergunning wordt geschorst, met name de periode die de termijn vormt om het beroep in te stellen en de periode van het beroep zelf, meer bepaald de periode vanaf het instellen van het beroep tot aan de uitspraak erover. Aangezien “de ontvangst van de kennisgeving van het beroep normaliter

plaatsgrijpt daags na de indiening ervan, d.i. de eenendertigste dag, is er geen periode van onderbreking van de schorsing. Theoretisch kan immers gesteld worden dat de aanvrager de beroepsakte dan ontvangt om 0 uur zodat de schorsing die op de dertigste dag om 24 uur afliep, gewoon doorloopt”.

11. De tussenkomende partij volhardt in de memorie in de uiteenzetting en de argumentatie in het verzoekschrift tot tussenkomst en verwijst naar de argumentatie in rechte van de verwerende partij, die zij bijtreedt. Verder stelt de tussenkomende partij dat het ingestelde beroep onbetwistbaar als laattijdig moet worden beschouwd en voor zoveel als nodig, verwijst ze naar het arrest nr. 126.383 van 12 december 2003 van de Raad van State.

12. In de laatste memorie stelt de verwerende partij dat het gegeven dat de tussenkomende partij geen nadeel zou hebben ondervonden van het feit dat de kennisgeving van het beroep haar niet binnen de beroepstermijn heeft bereikt, irrelevant is. Op de laatste dag van de beroepstermijn had de tussenkomende partij geen kennis van het beroep en mocht zij derhalve aannemen dat haar vergunning definitief was. De vaststelling dat zij nog niet met de uitvoering van de werken was begonnen is eveneens irrelevant, aangezien zij dit had kunnen doen. De tussenkomende partij mag niet het slachtoffer zijn van het feit dat zij niet onmiddellijk met de werken is begonnen.

13. De tussenkomende partij stelt in de laatste memorie te volharden in de uiteenzetting in het verzoekschrift tot tussenkomst.

Beoordeling

14. Artikel 53, § 2, eerste lid van het gecoördineerde decreet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2. Het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar kunnen bij de Vlaamse regering in beroep komen binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning. Dit beroep, evenals de termijn voor instelling van het beroep, schorst de vergunning. Het wordt tezelfder tijd ter

kennis van de aanvrager en van de Vlaamse regering gebracht. Komt de gemachtigde ambtenaar in beroep, dan geeft deze daarvan bovendien kennis aan het college”.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen heeft ontvangen op 14 mei 2007 en dat de beroepstermijn derhalve een aanvang heeft genomen op 15 mei 2007 om te eindigen op 13 juni 2007. Tevens blijkt dat de verzoekende partij op 13 juni 2007 met een aangetekend schrijven het beroep omschreven in artikel 53, § 2 van het gecoördineerde decreet heeft ingesteld tegen de vergunningsbeslissing van de deputatie. De tijdigheid van dit administratief beroep wordt noch door de verwerende partij, noch door de tussenkomende partij betwist. Die partijen betwisten evenmin dat het beroep gelijktijdig aan zowel de Vlaamse regering als aan de tussenkomende partij ter kennis werd gebracht. De betekenis van het begrip “ter kennis brengen” in artikel 53, § 2, eerste lid van het gecoördineerde decreet wordt evenwel betwist. De decreetgever heeft het begrip “ter kennis brengen” niet nader omschreven, zodat dit begrip in de spraakgebruikelijke betekenis moet worden begrepen. Onder het “ter kennis brengen” van het beroep moet derhalve worden verstaan: meedelen dat beroep is ingesteld. Anders dan de verwerende partij en de tussenkomende partij dit zien, kan uit de zo-even aangehaalde bepaling derhalve niet worden afgeleid dat de kennisgeving van het beroep binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de deputatie tot het verlenen van een vergunning door de aanvrager moet worden ontvangen, doch volstaat het dat het aangetekend schrijven waarmee het beroep de aanvrager ter kennis wordt gebracht, binnen die termijn bij de post is afgegeven. Er anders over oordelen zou er overigens toe leiden dat het college van burgemeester en schepenen de in artikel 53, § 2 van het gecoördineerde decreet toegekende beroepstermijn van dertig dagen in geen enkel geval ten volle zou kunnen benutten, aangezien het college er in dat geval toe verplicht zou zijn het beroep ten laatste één of meer dagen vóór het verstrijken van de termijn in te dienen, vermits het beroep gelijktijdig aan zowel de Vlaamse regering als aan de aanvrager van de vergunning ter kennis moet worden gebracht. Bovendien zou de ontvankelijkheid van het tijdig ingestelde beroep van het college van burgemeester en schepenen afhankelijk worden gemaakt van het handelen van een derde, met name De Post,

in verband met de kennisgeving van het beroep, waaraan het college van burgemeester en schepenen vreemd is.

Aangezien noch de verwerende partij, noch de tussenkomende partij betwist dat het administratief beroep van de verzoekende partij tijdig werd ingesteld en dat dit beroep tegelijkertijd ter kennis werd gebracht aan zowel de verwerende partij als aan de tussenkomende partij, vermocht de verwerende partij het administratief beroep van de verzoekende partij dan ook niet onontvankelijk te verklaren.

De argumentatie van de verwerende partij in de laatste memorie doet niet anders besluiten.

Het enig middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 11 december 2007 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening waarbij het beroep ingesteld door het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare wordt verworpen en waarbij wordt vastgesteld dat de beslissing van 10 mei 2007 van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende afgifte aan de b.v.b.a. Inter Cars van de vergunning voor het wijzigen van de voorgevel van de loods, het plaatsen van een reclamebord en het aanleggen van 2020 m² betonverharding op een perceel gelegen te Roeselare, Izegemsestraat, kadastraal bekend sectie A, nrs. 401/s en 401/t haar rechtskracht herneemt.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig juni 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Roger Stevens